

عنوان مقاله:

بررسی مروری ارتباط تاب آوری و مدیریت بحران

محل انتشار:

دهمین کنفرانس ملی و سومین کنفرانس بین المللی برنامه ریزی شهری و مدیریت شهری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مرتمزی محمدی منش - کارشناس ارشد عمران، دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد، مشهد، ایران

رضا منتظری - دانشجو ارشد مدیریت، گرایش مدیریت دانش، دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

سامان کردستانی - کارشناس ارشد عمران سازه، دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد، مشهد، ایران

مجتبی زمانی - دانشجو دکترا علوم مهندسی محیط زیست، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

امروزه تاب آوری راهی برای تقویت جوامع با استفاده از ظرفیت های آن ها مطرح می شود و تعریف ها، رویکردها، شاخص ها و الگوهای سنجشی متفاوتی در مورد آن ها شکل گرفته است. بر اساس این نگرش، برنامه های کاهش مخاطرات باید به دنبال ایجاد و تقویت ویژگی های جوامع تاب آور باشند و در زنجیره مدیریت بحران به مفهوم تاب آوری نیز توجه کنند. در این راستا اگر شهر را به عنوان یک موجود زنده معرفی کنیم و رشد، تغییر و پویایی شهرها را بپذیریم؛ در تمام جهان، یافتن و حتی ساختن شهری که به طور کامل دارای مولفه ها و شاخص های تاب آوری باشد، به ندرت امکان پذیر است؛ اما آنچه که مهم است اراده و خیزش این شهرها، مدیریت شهری آن ها، حرکت گام به گام آن ها به سمت شهرهای آماده و نزدیک ترشان به شهرهای تاب آور است. زمانی یک شهر به طور کامل تاب آور محسوب خواهد شد که تمام شاخص ها، مولفه ها و ابعاد تاب آوری در آن شهر در وضعیت مطلوب و در حالت رشد و ارتقا قرار گیرند. همین طور به علت عدم پیش بینی کامل آسیب پذیری سیستم های اجتماعی و فراهم کردن ارزیابی های جامع و کلی نگر در مقابل مخاطرات، تاب آوری می تواند به عنوان توانایی سازگاری سامانه ها در برابر تغییرات، بدون فروپاشی در زمان بحران مطرح شود.

کلمات کلیدی:

تاب آوری، مدیریت بحران، مدیریت شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1876224>

